is, ha azon más nemzetek részére is hajóztatunk. Fejlődésünkhöz a szabad és nem a zárt Adriára van szükségünk. Egyebet nem akarunk. Ezt és a magyar Magyarországot, a magyar nyelv kizárólagosságot azonban követelnünk kell. Mi Szerbiát meg fenyitettük, most nem puszirozhatjuk. Tudja meg, hogy a nagy szomszéddal szemben mik a kötelességei, ha azokat teljesiti, panaszra nem lesz oka. Megengedni azonban, hogy továbbra is testünkből darabokat akarjon kitépni — bün volna, — már pedig ugy látszik, hogy ezt akarják!

Gál Miksa.

Hötzendorfi Conrad báró tábornagy:

Ellenségeink fogyatkozó erejének legjobb bizonyitéka: kétségbeesett vadászatuk uj szövetségesek után.

1917 május havában.

Hötzendorfi Conrad báró, tábornagy.

Beszélgessünk.

*

A fahonvéd: Hát csak az ég nem ontja helyettünk a könnyét. Pedig annak a könnynek áldás járna a nyomában.

Én: Ránk férne már az áldás meg a békesség! Esőt kivánna a föld nem pedig vért.

A fahonvéd: Mindig abból van a sok, amit az ember nem kiván és abból kevés, ami után vágyakozva sóhajt.

Én: Csirip-csurup dolgokra folyik itt is a gyüjtés, de a gyöngyösiek érdekében nem igen mozdulnak meg a szegedi szivek.

A fahonvéd: Ha tán szerelemről volna szó, a szivek jobban megszólalnának.

Én: A szeretet néha több, mint a szerelem.

A fahonvéd: De több a szivtelen ember is mint a lelkes. A szoknya után még buknak, de a hadikölcsön-jegyzés iránt nem igen. Pedig az itthonlevőknek is meg kellene mutatniok az erőt és nem csupán azokra bizni az erőkifejtést, akik az ellenséggel szemben állnak. A tartózkodó magatartás visszafelé is sülhet.

Én: Az egész vonalon ilyen görbeségekkel találkozhatni. Visszájára mennek a dolgok.

A fahonvéd: Csakugyan. Itt van a szegedi Mübarátok Körének a cselekedete is. Ván egy egyesületünk, amelynek feladata volna a kiállitások rendezése, de már évek óta ölbetett kezekkel ül és várja a csodát.

Én: A csoda meg is történt, mert ime, nélküle is megrendezték a kiállitást, aminek a révén elibénk tárult a *Back*-muzeum kincsestára. Csak az a baj, hogy az uj alakulatnál meg az egyéni törekvések nyomulnak előtérbe. Sok a szereplő és kevés a munkás hozzáértő.

A fahonvéd: Az eszkimók, meg a fókák históriája megujul és jelentkezik.

Én: Itt jobbára mindig az volt a baj, hogy az eszmét eltakarta az előrefurakodók csoportja.

A fahonvéd: Azokat látják meg rendszerint, akik nem hátul állnak.

Én: Néha azokat is. Itt van példának a Viragh doktornő esete. Noha sohasem tülekedett előre, csak a munka teljesitésében nem állt hátul, mégis észrevették most, hogy az élete során uj határkőhöz jutott.

A fahonvéd: Azt hiszem, nincs ebben a városban senki, aki nem kivánná a boldogságát, a zavartalan szépségekkel teli házas életét.

Én: Magam is azt hiszem. No de nemcsak ő, a többi orvos is teljesitette a kötelességét. Mindegyik kivette a részét busásan a munkából, sőt annyit fáradtak, hogy szinte ma-holnap maguk is kezelésre szorulnak.

A fahonvéd: Még talán a hentesek és a mészárosok is. Valami bajuk történhetett, mert már a husárak olcsóbbodásáról is lehet beszélni.

Én: Beszélni igen, de a tényt konstatálni nem igen. A meghizott taglósok ugyancsak kötik az ebet a karóhoz.

A fahonvéd: Talán azért is adóztatták meg a kutyákat. Most még csak a levegőszivás megadóztatása van hátra és aztán e téren minden kimerült.

Én: Ideje volna, ha a szalonnadrágitók törekvése is kimerülne már. Ha a hüvösre kerülnek, még jól járnak, mert nem szenvedik a nagy meleget.

A fahonvéd: Pedig most egyik-másik telhetetlennek ugyancsak melege lehet.

Én: Az se volna baj, ha a zsirjuk csöpögne, mert ugyancsak szivják az emberek zsirját.

A fahonvéd: De a teremburáját, az ilyen vampiroknak a torkukra kellene tenni a kést.

Én: Mit érne vele? Ezek a telhetetlenek előbb eladnák a kést, mintsem a torkukra kerülhetne.

A fahonvéd: Jó szerencse, hogy a sok rossz cselekedet között jó is kerül. A Nővédő-Egyesület holnapi népünnepélye szép és hasznos cselekedet lesz. A jövedelemből a hadiárváknak, meg a szegény gyerekeknek jut majd jócskán.

Én: Jusson is, de minél több. Két kézzel kell adni mindazoknak, akik tehetik. Akik nem tehetik, azok egy kézzel ugyis adnak.

A fahonvéd: Akik adnak, azok kapnak is. Sok nyeremény lesz kisorsolva és meglássa, az nyeri meg majd a főnyereményt, akinek disznaja van. Mert disznóba lenni jó . . .

A gyermekrendőrség szervezése.

(Saját tudósitónktól.) A néhány héttel ezelőtt Szegeden megalakult gyermekrendőrség szervezése sok munkát vesz még igénybe. Szombaton délután dr. *Szalay* József főkapitány elnöklésével értekezlet volt, amelyen a gyermekrendőrség szervezési szabályait tárgyalták. A főkapitány utmutatási tervezetet mutatott be az értekezletnek, amely azt egyhangulag elfogadta. Az utmutató többek közt a következő fontosabb pontozatokat tartalmazza:

A gyermekrendőrség tagjai hivatásuknál fogva nem hatósági közegek, jogositványuk nem is lesz ilyen, hanem társadalmi szervek, akik nemes hivatásuknál fogva a hatóságok fokozottabb támogatására és védelmére számithatnak. A gyermekrendőrség célja az, hogy a fiatalkoru gyermekeket a bünözéstől visszatartsák és a gyermek erkölcsi és testi épségét megvédelmezzék. Az utmutatásban, amely nagy gonddal van összeállitva, fel vannak sorlva azok az esetek és körülmények, amelyek kivánatossá teszik a gyermekrendőrök közbelépését. Különösen fontosabb cselekményekről emlékszik meg az utmutatás. Ilyenek például a gyermekek kéregetése, csavargása, tüzokozó, vagy robbanószerekkel való játszása, szeszes italokat áruló helyiségekben, vagy éjjeli mulatóhelyeken való megjelenése; káromkodás, állatkinzás; épületek, parkokban levő növények és fák rongálása; ki nem jelölt helyeken való fürdés a gyermek munkaerejével való visszaélés és a szembetünő nyomor.

Ilyen estekben kivánatos a gyermekrendőrség tagjainak a közbelépése. A gyermekeket először komoly hangon figyelmeztetni kell, ha ez nem használna, akkor elsősorban a gyermek törvényes gondozójához kell fordulni, vagy a helyszinen, vagy a lakáson. Csak a legvégső estben kivánatos a városi, vagy a katonai rendőrség közbelépését igénybevenni. A panaszt a fiatalkoruak felügyelőhatóságánál kell megtenni. Ez portómentes levelezőlapon is bejelenthető.

Az utmutatás végül komoly intelmet tartalmaz és arra hivja fel a gyermekrendőrség tagjainak a figyelmét, hogy a tulzástól tartózkodjanak. A gyermek erkölcsi elfajulását kell megakadályozni, de nem elfojtani a gyermekkacajt.

Azután lasankint épülni kezdett az alsótanyai müut mellett, közel a „minta tanyá"-hoz a kápolna, ott, ahol a Pestmegyéből jövő vadvizek lefolynak, Csorváson át a Nagyszéksósba s ahol a vizfolyás fölött erős tölgyfa-hid köti átal a partot. Épült a kápolna, azonközben a városból jövő kocsik megálltak, nézni, hogy mi készül itt. Barna Illésék lelkesen magyarázták:

— Ennek a szentnek ugy köll állni, hogy léfelé nézzön, mert ezt a vizbe fujtották, oszt ugy dukál, hogy arra forduljon, amerre a viz szalad.

— No — akaszkodtak a rövidszáru pipába az öregek — hát akkó jófelé forditották kendtök.

— Aztán mér' fujtották a vizbe? — kivánciskodott az asszonynép.

— A Morvába (Moldvát akart mondani) fujtatta a cseh-király, mert nem árulta el a gyónást, amit a felesége tött neki.

— Jó tötte — néztek össze az asszonyok.

— Hát . . . Jó hát . . . Aztán arra napkelte felé köllettött forditani, mer' tugyák kendtök, hogy a szél, vihar, eső mindig emerrül gyün, hát védeni köll.

Ezt is helyben hagyták a magyarok. Helyben hagytak mindent, még a kápolna elején levő feliratot is:

Isten dicsőségére
Nepomuki Szent János tiszteletére.
A világháboru emlékére
Emeltették az alsótanyai hivek.

És ma már áll a diszes kápolna, a kápolnában vasrács mögött Szent János szobra az ötszáz év előtti prágai érsek „képmása", aki Nepomukban születvén, Csehország védőszentjévé lagadta el. Most már csak az egyházi felszentelése van hátra, ami csütörtökön, *Urnapján* délután megy végbe fényes szertartással...

A vadvizek széles folyása mellett, homokos rozsföldek között, áll a háboru első emléke és állni fog hosszu éveken körösztül, mert a vitéz hősökért való kegyelet gondozni fogja azt. A vallásos szivek pedig összeszedik majd a mezők szines virágait, a tölgyek friss leveleit és leteszik Szent János lábai elé, hogy illatozván azok, a könyörgés szelid szava, mint tömjénfüst szálljon az Ég felé a virágos kalappal, nótás ajakkal eltávozott, de vissza nem tért alsótanyai fiuk lelkéért.

—y.